

Arrest

nr. 50 607 van 29 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 6 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. ZAGHEDEN, die loco advocaat L. MA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 januari 2002 werd verzoeker door de politie te Gent aangetroffen in illegaal verblijf. Op dezelfde dag nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 11 april 2003, nadat verzoeker werd aangetroffen terwijl hij werkte zonder de vereiste arbeidsvergunning, opnieuw een beslissing tot

afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.3. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 24 februari 2008, nadat verzoeker opnieuw was aangetroffen terwijl hij werkte zonder de vereiste arbeidsvergunning, nogmaals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.4. Verzoeker, die in het bezit was van een Italiaanse verblijfskaart, werd op 10 maart 2008 gerepatriëerd naar Italië.

1.5. Op 21 juni 2008 en op 13 september 2008 werd verzoeker door de politie wederom aangetroffen in België. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 13 september 2008 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.6. Verzoeker werd op 19 september 2008 een tweede maal gerepatriëerd naar Italië.

1.7. Verzoeker diende bij schrijven gedateerd op 12 november 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. Op 6 januari 2010 werd verzoeker aangetroffen in Nederland. De Nederlandse autoriteiten verzochten België op 13 januari 2010 om de overname van verzoeker in het kader van de Beneluxakkoorden.

1.9. Op 25 januari 2010 werd verzoeker door de Nederlandse autoriteiten overgedragen aan de Belgische grenspolitie.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 16 juli 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, die verzoeker op 9 augustus 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.11.2009 werd ingediend door:

(C., Y.)

nationaliteit: China /Volksrep./

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde Instructie van 19.07.2009, maar hij voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Betrokkene slaagt er immers niet in om aan te tonen dat hij sinds ten

minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 19.09.2008 is gerepatrieerd naar. Zijn verblijf in België is bijgevolg te kort om aanspraak te kunnen maken op regularisatie op basis van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Bovendien is het minimumloon van betrokkene ook niet voldoende om eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Het loon (mag) niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers van 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>)

Het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van betrokkene vermeld wordt als 1100 per maand, kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn, de Nederlandse taal ma(ch)tig zou zijn, aandeelhouder zou zijn, sociale banden heeft opgebouwd, (betrokkene staat die door verklaring van aanmelding bij het Huis van het Nederlands, getuigenverklaringen en een bewijs van aanwezigheid bij een algemene vergadering van aandeelhouders). Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. (...)"

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 9 augustus 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum. (...)"

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt, bij wijze van exceptie, op dat verzoeker geen belang heeft bij de ingestelde vordering. Hij wijst erop dat een eventuele nietigverklaring van *"de thans voorliggende bestreden beslissing"* niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker.

De Raad merkt op dat de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden die door verzoeker werd ingediend erop gericht is een legaal verblijfsstatuut in België te verwerven. De eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard zal verweerder nopen om een nieuw standpunt in te nemen met betrekking tot deze aanvraag, zodat niet kan gesteld worden dat verzoeker geen belang heeft bij de ingestelde vordering.

Uit de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt daarnaast dat het aan verzoeker op 13 september 2008 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten volledige uitvoering heeft gekregen, nu verzoeker in deze beslissing werd verzocht het grondgebied te verlaten van de Staten die deel uitmaken van de Schengenruimte met uitzondering van Italië en hij op 19 september 2008 werd gerepatrieerd naar Italië. Er dient dan ook te worden opgemerkt dat de afgifte van huidig aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoeker beïnvloedt, al was het maar omdat ingevolge dit bevel om het grondgebied te verlaten in de toekomst toepassing kan gemaakt worden van de bepalingen van artikel 27 van de Vreemdelingenwet.

Er blijkt dan ook niet dat verzoeker geen belang zou hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissingen.

De exceptie wordt verworpen.

2.2. Ambtshalve wijst de Raad er verder op dat, luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten *"van de feiten en de middelen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door het

bestreden besluit werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn enig middel louter kritiek uit op de op 16 juli 2010 genomen beslissing waarbij de door hem ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, zijnde de eerste bestreden beslissing. Het verzoekschrift bevat evenwel geen uiteenzetting van de wijze waarop de door verzoeker ingeroepen bepalingen en beginselen geschonden werden bij het nemen van de in voorliggende zaak tweede bestreden beslissing.

Er dient derhalve te worden besloten dat verzoeker geen ontvankelijk middel heeft aangevoerd tot nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

In de mate dat het beroep gericht is tegen de tweede bestreden beslissing is het onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de “*beginselen van behoorlijk bestuur*”. Hij stelt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij licht zijn middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing werd genomen, enerzijds op basis van een miniem verschil in loon, waarbij het euvel, welke uiteindelijk een detail is en ingegeven werd door een materiële vergissing van de contracterende partijen, op een andere manier had kunnen opgelost worden, en welke niet rechtvaardigt om dadelijk drastisch over te gaan tot het nemen van een weigeringsbeslissing, en, anderzijds op basis van één administratieve beslissing uit het verleden, met name uit 2008, welke deel uitmaakt van een veel dikker en complexer dossier, waarbij er geen rekening wordt gehouden met de realiteit van de feiten, noch met een hele reeks van overtuigingsstukken die alle wel eenduidig aantonen dat verzoeker op ononderbroken wijze in België verblijft.

Er is bijgevolg een fout in de motivering alsmede een kennelijke beoordelingsfout.

Inderdaad, verzoeker, die er zich weldegelijk van bewust was dat hij zo veel mogelijk stukken moest voorleggen ter staving van zijn ononderbroken verblijf in België, deed het nodige om deze te verzamelen en ze bij de aanvraag te voegen.

De weigeringsbeslissing pint zich enkel vast op die ene administratieve beslissing tot repatriëring in 2008; het is derhalve legitiem om zich te verbazen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met alle andere elementen en zonder de repatriëring van 2008 te laten kaderen in een groter geheel.

Voor het overige hanteert verwerende partij nog een ander motief tot weigering: het niet gerespecteerd hebben van de voorwaarden omtrent het minimum loon.

Dit motief kan bezwaarlijk serieus genomen worden als een heuse weigeringgrond voor een dermate belangrijke beslissing waar de volledige toekomst van betrokkene van afhangt, aangezien er tal van andere mogelijkheden voor handen waren om dergelijke overduidelijk materiële vergissing eerst recht te laten zetten vooraleer een beslissing te nemen.

Door de beslissing te nemen op 16 juli 2010, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken tevens de beginselen van goed bestuur geschonden.

Waarom kon de Dienst Vreemdelingenzaken, met het oog op een goed bestuur, vooraleer een beslissing te nemen, er verzoeker en diens werkgever niet op wijzen dat er een rectificatie nodig was met betrekking tot het loon?

Bijgevolg, zelfs als in hoofde van verwerende partij de bestreden beslissing op dat vlak wettelijk is – quod non -. twijfelt verzoeker sterk of deze beslissing correct is en of deze werd genomen met respect voor de beginselen van goed bestuur.

Inderdaad, het centrale beginsel van behoorlijk bestuur is de kwaliteit van de beslissing: opdat de kwaliteit van een beslissing wordt erkend, is het noodzakelijk dat de beslissing werd genomen terwijl de overheid ook zelf haar best heeft gedaan om haar informatieplicht te vervullen ten aanzien van verzoeker, door aan hem bijkomende vragen door te geven, als dit noodzakelijk werd geacht.

In casu is dit niet gebeurd.

De volgende beginselen, welke integraal onderdeel zijn van de kwaliteit van een beslissing, zijn geschonden:

a. Principe van voorzorg: Verwerende partij heeft een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoeker geen recht gehad op een correcte behandeling. Zo heeft hij de materiële vergissing met betrekking tot het loon niet meer kunnen rechtzetten vooraleer een beslissing werd genomen. Verweerder heeft geen zorgvuldig onderzoek gedaan naar de feiten en heeft er slechts één administratieve beslissing uit 2008 uitgepikt zonder rekening te houden met alle andere elementen en zonder de repatriëring van 2008 te laten kaderen in een groter geheel. Door zich vast te pinnen op deze beslissing van 2008 lijkt, bij kortzichtig denken, de kous af te zijn (aangezien de referentiedatum vanaf 31 maart 2007 is) en hoefde verwerende partij niet verder meer te argumenteren en redeneren, terwijl de realiteit veel complexer is. Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

b. Principe van motivatie: Verweerder heeft haar beslissing onvoldoende gemotiveerd omdat de feiten, waarop het besluit is gebaseerd, in casu niet de realiteit der feiten reflecteert, wat wel duidelijk blijkt uit alle andere elementen, door verzoeker aangebracht, en uit het groter geheel van het dossier.

c. Principe van fair-play en onpartijdigheid: Verwerende partij achtte het niet nodig, om, voordat zij haar besluit nam, aan verzoeker de mogelijkheid te geven om een materiële vergissing recht te zetten, ook al heeft zij daartoe het recht en de plicht. Zij heeft zich partijdig opgesteld, door zich tevreden te stellen met het dossier zoals het werd doorgestuurd, waardoor zij geen blijk heeft gegeven van intellectuele eerlijkheid noch van initiatief door geen rectificatie voor te stellen. Daarenboven, heeft zij zich ook partijdig opgesteld door te zwaaien met één administratieve beslissing uit 2008, waardoor zij een justificatie in handen had om de deur te sluiten voor alle andere bewijzen van ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 én voor het groter geheel van het dossier.

d. Principe van professionaliteit: De bestreden beslissing is niet op een professionele manier genomen. Daarvoor had verwerende partij zich méér moeten verdiepen in het geheel van het dossier vooraleer een beslissing te nemen. Het lijkt wel alsof verwerende partij zich vlug van dit verzoek heeft willen van af maken door het formuleren van een niet serieus motief, welke kon rechtgezet worden op een meer correcte manier, enerzijds, en, anderzijds, door zich vast te pinnen op één feit uit 2008 zonder nog verder het geheel te hoeven te zien.

e. Principe van rechtszekerheid: De in casu genomen beslissing toont een buitensporig gedrag, minder flexibel, minder menselijk en strenger dan wat de maker van de wet voor ogen had. Men kan dus concluderen dat de beslissing willekeurig en lichtzinnig is genomen en dat de bescherming, waarop verzoeker recht heeft, wordt geschonden."

3.2. Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen het volgende:

"Verwerende partij stelt vast dat verzoeker zich in zijn aanvraag 9bis steunde op punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009:

De bepaling voorziet in een drie cumulatieve voorwaarden, met name:

- een ononderbroken verblijf in België sedert minstens 31 maart 2007;

- een duurzame lokale verankering in België bewijzen;

- een geldig arbeidscontract voorleggen (waarbij expliciet vermeld wordt dat het salaris niet lager mag zijn dan het wettelijk minimumsalaris).

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker niet voldoet aan twee van deze drie cumulatieve voorwaarden.

In de mate dat verzoeker zich beroept op een schending van de formele motiveringsplicht overeenkomstig art. 2 en 3 van de wet van 29 juli, stelt verweerder vast dat verzoekende partij bovenvermelde motieven van de bestreden beslissing kent.

Derhalve werd voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht:

(...)

(R.v.St., arrest nr. 162.331 dd. 06 september 2006, Staatsraad Brewaeys, G/A 134.458/VII-35.981)

Een schending van de formele motiveringsplicht kan desgevallend niet weerhouden worden.

In de mate dat verzoeker zich beroept op een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het principe van fair-play en onpartijdigheid, het principe van professionaliteit en het principe van rechtszekerheid, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat verzoeker op geen enkele manier aantoont hoe deze principes zouden geschonden zijn.

Verweerder stelt vast dat verzoeker bevestigt dat op het moment van de bestreden beslissing geen geldig arbeidscontract werd voorgelegd en dat hij inderdaad op 19 augustus 2008 werd gerepatrieerd naar Milan. Desgevallend kan verweerder enkel concluderen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van punt 2.8B van voormelde instructie.

Verweerder stelt overigens ook vast dat, ondanks het feit dat verzoeker reeds vanaf 2002, met tussenpozen, in België verblijft op illegale wijze, hij nooit eerder enige poging ondernomen heeft om zijn verblijf in België te regulariseren.(...)"

3.3. In zijn repliekmemoire verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting van het middel in het inleidende verzoekschrift.

3.4.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers gesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf die door verzoeker werd ingediend ongegrond is en geduid dat verzoeker zich weliswaar beroepen heeft op een beleidsinstructie van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, doch dat hij niet in aanmerking komt voor de toepassing van deze beleidsinstructie. In dit verband wordt erop gewezen dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij sinds ten minste 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft nu hij op 19 september 2008 werd gerepatrieerd en dat het door verzoeker voorgelegde arbeidscontract niet in zijn voordeel kan worden weerhouden omdat hierin een loon werd afgesproken dat lager is dan het wettelijke minimumloon. Er wordt tevens aangegeven dat verzoekers integratiebereidheid op zich geen reden vormt om een verblijfsmachtiging toe te staan. Daarnaast wordt ook vermeld dat toepassing gemaakt werd van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Verzoeker kan daarenboven niet dienstig aanvoeren dat hij de motieven die ten grondslag liggen aan de eerste bestreden beslissing niet kent, nu hij ze weergeeft en bekritiseert in zijn verzoekschrift.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.4.2. In de mate dat verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de eerste bestreden beslissing en betoogt dat verweerder een beoordelingsfout heeft gemaakt, voert hij een schending aan

van de materiële motiveringsplicht die dient te worden beoordeeld in het kader van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker het bestuur in zijn schrijven van 12 november 2009 verzocht om hem op grond van het punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te machtigen tot een verblijf in het Rijk. Hij voerde hiertoe aan dat hij sinds ten minste 31 maart 2002 ononderbroken in België verblijft en dat hij duurzaam lokaal verankerd is in België en legde een arbeidsovereenkomst voor de duur van twaalf maanden voor a rato van tweeëndertig uren per week en waarbij een loon werd overeengekomen van 1.100 euro netto per maand plus maaltijden.

Allereerst dient te worden geduïd dat de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan ontslagen werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen.

Het punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 waarnaar verzoeker verwees in zijn aanvraag voorziet de situatie van de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

In de eerste bestreden beslissing wordt in de eerste plaats vastgesteld dat verzoeker geen ononderbroken verblijf in België heeft sinds 31 maart 2007 omdat hij op 19 september 2008 werd gerepatriëerd. Dit gegeven vindt steun in de stukken van het administratief dossier en wordt door verzoeker ook niet betwist. Daarenboven merkt de Raad op dat verzoeker op 10 maart 2008 ook al werd gerepatriëerd, eveneens naar Italië, en dat hij op 6 januari 2010 werd aangetroffen in Nederland. Bijgevolg blijkt geenszins dat verzoeker sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België heeft verbleven. Verzoeker betwist verder niet het motief in de bestreden beslissing dat hij overeenkomstig de door hem voorgelegde arbeidsovereenkomst een loon zou verdienen dat lager is dan het wettelijke minimumloon. De Raad stelt dan ook vast dat verweerder geen beoordelingsfout maakte door te oordelen dat verzoeker niet dienstig kon verwijzen naar het punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009.

Verzoeker voegt bij zijn inleidende verzoekschrift nog een nieuwe arbeidsovereenkomst. Aangezien deze overeenkomst dateert 17 augustus 2010 kon verweerder geen kennis hebben van dit stuk op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing nam en kan op basis van dit document niet besloten worden dat verweerder een kennelijke beoordelingsfout maakte.

Verzoeker stelt zijn situatie anders te beoordelen, maar toont met zijn beschouwingen niet aan dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt derhalve niet aangetoond.

3.4.3. Verzoeker voert tevens een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de principes van fair play, van onpartijdigheid en van professionaliteit. Hij betoogt dat het in de door hem voorgelegde arbeidsovereenkomst overeengekomen loon een “*materiële vergissing*” betreft en dat het bestuur hem in de mogelijkheid had moeten stellen om deze vergissing recht te zetten vooraleer een beslissing te nemen. Tevens stelt hij dat verweerder de feiten niet zorgvuldig heeft onderzocht, omdat hij enkel rekening heeft gehouden met zijn repatriëring naar Italië in 2008 en niet met alle andere elementen van het dossier.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf een ingevuld ‘*modelformulier*’ overmaakte aan het bestuur waarin de voorwaarden om op grond van de situatie omschreven in punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 te worden gemachtigd tot een verblijf op duidelijke wijze werden aangegeven en waarop verzoeker aanduidde dat hij meende te voldoen aan deze voorwaarden, waaronder de vereiste van een ononderbroken verblijf in België sinds op zijn minst 31 maart 2007 en de vereiste dat het loon niet lager mag zijn dan het wettelijke minimumloon. Verzoeker kende bijgevolg de voorwaarden om op grond van voormeld punt 2.8B van de beleidsinstructie tot een verblijf te kunnen worden gemachtigd en er dient dan ook te worden aangenomen dat verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en deze aanvraag met alle nodige stukken te onderbouwen. Verzoeker heeft trouwens van deze mogelijkheid gebruik gemaakt. De Raad merkt daarnaast op dat het loon een van de essentiële bepalingen betreft in een arbeidsovereenkomst, zodat de ongestaafde bewering van verzoeker – dat de vermelding in het aan verweerder voorgelegde arbeidscontract van een loon dat onder het minimumloon ligt louter een materiële vergissing is – niet kan aanvaard worden. Het komt voorts aan de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf indient toe om ervoor te zorgen dat hij zijn aanvraag onderbouwt met correcte stukken. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat op verweerder de verplichting rustte om hem, alvorens een beslissing te nemen omtrent zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, op de hoogte te stellen van de vaststelling dat hij volgens het voorgelegde arbeidscontract een loon zou verdienen dat onder het wettelijk minimumloon ligt.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

De Raad stelt verder vast dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wel degelijk rekening heeft gehouden met de verschillende door verzoeker aangebrachte stukken die zijn verblijf, integratie en lokale verankering dienden aan te tonen, doch oordeelde dat deze op zich onvoldoende waren om verzoeker te machtigen tot een verblijf in het Rijk.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van verzoeker aan een individueel onderzoek heeft onderworpen en op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Uit de uiteenzetting van verzoeker kan evenmin afgeleid worden dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door verdragingsmanoeuvres of door overdreven spoed het verkrijgen van een recht zou hebben bemoeilijkt, zodat ook geen schending van het fair play-beginsel kan vastgesteld worden.

Verzoeker toont, gelet op voorgaande vaststellingen, ook niet aan dat het bestuur niet op professionele en onpartijdige wijze zijn dossier heeft onderzocht.

3.4.4. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich gehouden heeft aan een beleidsinstructie waarvan verzoeker kennis had kan geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel vastgesteld worden.

Het middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden
aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en tien
door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK